

Minningarorð um vinmannin Eirik V. Reynheim

Eiríkur var føddur 24. august í 1962 og var sonur Annu Katrinu og Kára Reynheim. Tað fyrsta eg minnst til Eirik, var at hann var HB'ari um ein háls og plagdi at vera í Gundadali og hyggja, tá HB spældi, Eirik, Jákup og Atli vóru vinmenn og fylgdist næstan altíð, í hvussu so er til fótbóltsdyst.

Í 1981 rann saman í millum Leilu og Eirik, tá komu vit at kennast rættuliga væl og gjørdist vinmenn. Eiríkur var í maskinlæru hjá P/F Wenzel Petersen og høvdu teir rørarbeiðið á Hotel Føroyum, tá tað bleiv bygt. Eg var eisini í læru og arbeiddi sum timburmaður á uotellinum. Á hotellinum sóust vit dagliga og minnst eg, at tosa varð nógv um fittligar gentur og ómissandi kærleika. Eiríkur var ikki tann, ið trokaði seg framat og førði orðið, men tá ið hann segði nakað um forelskili var einki at ivast í hvat hann meinti við, hann hevði fingið sína Lailu og eingin var so heppin sum hann. Eiríkur og Leila blivu gift í mai 1985 og stórt brúðleyp hildið í Havnar Klubba. 30 okt. 85 kom fyrsta barnið, ein vælskapt genta og eg minnst sera væl tann dagin. Eirik, Oskar og eg smíðaðu saman tá og vóru vit bodnir út til svigarforeldrini hjá Eiríki til morgunkaffi. Tað var ein glaður og stoltur pápi.

Eiríkur nevndi onkuntið, hvussu heppin hann var at hava so góð svigarforeldur. Eg veit eisini, at Astrid og Hjartvar vóru ógvuliga glað fyri at fáa Eirik sum svigarson. Heimið hjá Hjartvar og Astrid var eitt samlingstað, altíð opið og øll gingið inn á gólvið. Vit dámdu so væl sangin, har bleiv altíð sungið. Hjartvar plagdi at siga við okkum, um vit ikki dugdi at syngja, so kundi vit floyta. Tey dugdu næstan øll Føroya fólks uttanat. Serliga sungu Hjartvar og Leila sera væl. Har vóru nógvar ógloymandi løtur. Unga familjan var nú farin at hugsa um at fáa sítt eigna familjuheim. Eg haldi at tað var Leila, ið hevði verið so umhugsin, saman við sínum foreldrum, at søkt um grundstykki, og fingi tey stykki Úti á Fløtum sum tað æt. Har

úti fóru tey bæði undir at byggja teirra eigna heim, og væl gekst, stór og vælgjørd hús og familjan bæði treivst og nørdist. Eiríkur reypaði einaferð í veitslulag, at hann skuldi hava 10 børn, og flenti so hjartaliga. Hjartvar plagdi at arga hann við at hann var í familju við "Hønuna" so hann fekk ikki børn, men ungar. Eiríkur kom í rossaverðina beinavegin hann hevði møtt Leilu, har treivst hann væl. Hann reið eisini kapp, í skeið við Perlu og vann hann fleiri heiðursmerkir. Honum dámdi væl at vera saman við svágrinum, Bødvar, Brestur, Beinir og svigarinnuni Eddu. Tey vóru meiri enn bara svágrar, samanhalðið í familjuni hjá Hjartvar og Astrid hevur altíð verið avbera gott, børn og svigarbørn altíð saman, sjálvdan í eindrátti. Á rossabaki høvdu Eirik og eg nógvar góðar túrar. Eisini riðu vit kapp ímóti hvørjum øðrum, tað var í Old Boys.

Tá vit fluttu til Syðradals, var Eiríkur ein góður stuðul, altíð klárur við eini hjálpanði hond, hann dugdi eisini alt, sveisa, skrúva, smíða ella at fletta. Løturnar aftaná heyst-fjøllini og aftaná slaktið, har vit sótu og skemtaðu og prikaðu eru ógloymandi. Eirik, tú dugdi so ómetaliga væl at siga frá, skemtingarsamur og fittur. Hesin sjarmerandi láturin, hetta fitta flennið. Eg hoyri teg fyri mær, tá tú fortelur um tá tit svidu seyðarhøvd, og fingi sveisseygu av ljósrørinum.

Eiríkur og Leila fingi fyra børn saman, Barbaru, Herdis, Astrid og Ronju, eisini tóku tey Fíu til sín, eftir at hon hevði mist mammu sína, og tvær abba- og ommudøtur, lítlu Leila og Erika. Tú dugdi væl at hugna tær saman við døtrunum. Tú fortaldi, tú hevði verið í ríðihøllini við døtrinum og hevði pakkað saðiltaskuna. Í meðan genturnar riðu, passaði tú uppá saðiltaskuna. Sera hugnaligt, bæði fyri genturnar og teg sjálvan.

Tá Lútzens syskinabørnini skuldi hava okkurt gjørt og samlaðu hjálparfólk, vart tú Eiríkur altíð til dystin fúsar. Eitt nú tá snikkaraverkstaðið hjá Bødvar bleiv gjørt í Dali,

ella eini hús hjá onkrum syskinabarnið skuldi reisast, ella flagtekja leggjast á, hjá Føroya Ríðingarfelag, tá felagshúsi og ríðihøllin bleiv bygt. Tú vart altíð við.

Eiríkur lærði hjá P/F Wenzel Petersen, eisini var hann eitt skifti úti á Bacalao og arbeiddi sum maskinmaður. Honum dámdi betur at fáast við timbri, heldur enn jarni. Eg og Oskar arbeiddu saman. Eiríkur kom so eisini í toymið hjá okkum. Eitt arbeði, vit gjørdur, var venjingarmiðstöðin Nautilus. Haldi at tað var fyrsta venjingarmiðstöð í Føroyum. Hetta arbeðið gjørdur vit saman við systkinabarni Eiríks, Frank Dam yngra. Tá hølini vóru liðug og venjingartóluni uppsett, skuldi vøddarnir roynast. Eg minnst, hvussu drúgvur Eiríkur var, og hvussu stuttligt vit høvdu tað.

Í 1986 byrjaði Eirik sum feriuavloysari hjá portørinum á Landsjúkrahúsinum. Tað gekk ikki lang tíð, so fekk hann boðið fast starv og var hann portørur í eini 16 ár. Aftaná tað fór hann aftur at smíða.

Eiríkur fylgdi eisini væl við útróður og fiskiskapi annars, plagdi at spyrja hvussu gekst hjá Birgiri bróður. Eiríkur var góður við síni foreldur og beiggja sín Kára. Hann fylgdi væl við Kára og helt altíð við honum, óansæð hvørjum felagi hann spældi fyri. Hann var stoltur av døtrunum og glaður fyri svigarsynirnar og báðar abbadøturnar, hann elskaði tykkum.

Eirik bleiv sjúkur í 2010 og skurðviðgjørdur í Danmark og tað mundi gingið galið. Hann kom fyri seg aftur og kom heim við sama flúgvana sum Sigtór, Bergur og Ólavur. Teir høvdu verið á Landbrúksmessu. Teir søgdu fyri mær, hvussu glaður hann var, nú var hann frískur! Eg haldi tað var í november 2010. Vit gleddust øll um tey góðu boð tú hevði fingið, hetta skuldi nokk fara at laga seg. Tú arbeiddi sum vanligt, tú sá frískur og raskur út. Í februar 2012 fekst tú tey ringu boð at sjúkan var farin víðari og útlitini vóru vánalig. Sjálvt um tú visti hvønn veg tað gekk, var tú tann sami fitti og

positivi Eirik. Tú var glaður fyri at hava Leilu hjá tær og segði eisini at tað var gott at tað ikki var øvugt. Eirik, at tú vart likamliga sterkur vistu vit øll, men at tú hevði eina sovorðna sálarliga styrki má eg beundrð. Eiríkur, tú vart eitt gott menniskja, arbeiðsfelagi og vinur, tú vart vællyddur og kendi nógv fólk, tað sást á tí stóra skara, ið fylgdi tær til gravar. Ein stúgvandi full Vesturkirkja, helst yvir túsund fólk, ið søgdu tær farvæl.

Eg segði tær farvæl mána-kvöldið, tú vart troyttur. Eg segði góða nátt og áðrenn eg var liðugur við setningin svarar tú "Jesus fylgir tær og styrki teg í trúnni." "Somuleiðis vinurin." svaraði eg.

Góða Leila, tú hevur verið Eiríki ein góð kona, ikki minst hetta síðsta árið. Eg tosaði við teg, og tú segði mær at tú ímyndaði tær eitt skip, ið tú veittraði farvæl og skipið hvørvur so spakuligani í havsbrúnni, samstundis ímyndar tú tær at Harrin tekur ímóti hinumegin. Ein sera vøkur mynd, sum sigur alt og haldi eg at soleiðis er tað. Sorgin er stór hjá øllum, men serliga hjá tykkum. Leila, Barbara, Wenzel, lítla Leila, Herdis, Dion, lítla Erika, Astrid, Ronja, og Fíu. Pápanum Kára og beiggjanum Kára komið familju. Eisini vermóðurini Astrid. Má Harrin styrka tykkum í sorgini.

Hvíl í friðið góði vinurin Eiríkur.

Vinur tín Thorvald

Míni orð um Eirik gubba

Eg fari altíð at minnst Eirik Gubba sum tann stuttligi gubbin hjá mær, ikki bara var hann eitt stórt smíl sum persónur, men eisini ótrúliga menniskjaligur og hjálpsamur fyri meg. Eg minnst tær løtur, ið vit høvdu heima í Syðradali, tá Eirik kom at vitja. Babba og Eirik snakkaði um cowboytíðina og gamlar tíðir fyri tað mesta, og inn í millum blivu nakrar vittigheitir fortaldar, og so minnst eg at babba fortaldi vittigheit, sum eg slett ikki skilti, men bara tað at Eirik flenti fekk meg at flenna. Eitt minnst eg eisini, tá ið eg fylgdist við døtrunum hjá Eiríki, trímennigarnir hjá mær Ronja og Astrid, tað var á ólavssøku og vit vóru akkurát farin heim til teirra. Vit fóru upp á í køkin teirra, og so knappligani hoyrir man ein mann syngja vakurt men grovmælt, og tað var sjálfvfyrgjandi Eirik gubbi og Laila, sum akkurát vóru komin aftur frá midnáttarsangi og sangin hevði tey bæði tikið við heim. Eirik spurdi meg um hvat eg ætlaði at verða, tá eg eina ferð verði stórir og eg svaraði bert at eg vildi verða okkurt sum eg dámdi at vera, tað helt Eiríkur gubbi nóg um, at eg skuldi ikki verða nakað, ið eg ikki tímdi at vera.

Eg fari at minnst Eirik sum tann gubbin, ið altíð kundi siggja tað ljósa í teim myrkastu løtum, og tann, ið altíð kundi smíla í teim mest sorgarfullu løtum.

Hvíl í friði, góði Eirik gubbi.

Eg gloymi teg ongantíð.

Heilsa
Ára